

Konventionen af 9. September 1886 har jo ogsaa i Aarenes Løb været Genstand for Revisioner. Den sidste Revision fandt Sted i Berlin i 1908, og den vil være at ratificere inden 1. Juli i Aar. Paa nogle Punkter ere Konventionens nye Bestemmelser ikke i Overensstemmelse med dansk Ret, og hvis den skal ratificeres, maa den danske Rets Beskyttelsesregler altsaa ændres i Overensstemmelse hermed. Ud herfra maa man se det foreliggende Lovforslag. Hvis man ikke vedtager det, ere vi, som Kultusministeren gjorde opmærksom paa i Landstinget — Udtalelser, som det ærede Medlem, der sidst talte (Marott) citerede —, ikke udtraadte af Konventionen; vi ere endnu Medlemmer af Unionen, men vi yde da ikke vore Forfattere og Kunstnere det samme Værn som de fleste andre Lande; vi ere, som den ærede Kultusminister udtrykte det, reducerede til at være Medlemmer af anden Klasse.

Jeg kan i det hele og store slutte mig til det foreliggende Lovforslag, og jeg takker den højtærede Minister, fordi han har forelagt det. Derimod kan jeg ikke complimentere den højtærede Minister for det Sprog, i hvilket Lovforslaget og særlig Bemærkningerne til Lovforslaget ere affattede. Jeg formoder, at det ikke er den højtærede Minister selv, der har affattet det, men at han har haft en Koncipist dertil. Jeg har hørt, at denne Koncipist skal være en overordentlig lærd Mand, en juridisk Professor. Mulig er han baade lærd og habil, men det danske Sprog kan han i alt Fald ikke skrive. Mon det ikke er gaaet ærede Medlemmer som mig, naar de have gennemstuderet disse Bemærkninger, at de tidt ere løbne sur i Sætningernes Labyrinth, og at de ofte have taget sig til Hovedet og spurgt sig selv: Er det mig, som ikke mere forstaar at læse, eller er dette ikke en Mishandling af vort gode danske Sprog? Jeg tror, vi kunne berolige os i saa Henseende. *Vor* Skyld er det ikke, naar vi ofte ere blevne nødsagede til at melde Pas. Holberg siger jo, at det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog, men dette Professorsprog er virkelig heller ikke at løbe til. Det vilde være en smuk Opgave for det nuværende højtærede Udrensningsministerium, om det ogsaa rensedde ud blandt de Sprogets forvredne Uhyrligheder, der hedde kgl. dansk Cancellistil.

Det hedder i den nugældende Lovs § 3, at Udgivere af Aviser og andre periodiske Værker eller af Værker, der bestaa af selvstændige Bidrag fra forskellige Med-

arbejdere, have samme udelukkende Ret til Offentliggørelse af det samlede Værk, som tilkommer Forfatterne. Lovforslaget foreslaar, at der efter „periodiske Værker“ skal indskydes Ordene „af samlede Værker“. Nu ved jeg meget godt, at efter almindelig Sprogbrug betyder „samlede Værker“ ikke „samtlige Værker“, idet de Forfattere, hvis samlede Værker udgives, som Regel have skrevet Avisartikler, have ladet Taler trykke og offentliggjort Digte i Ny og Næ, som ikke indlemmes i de samlede Værker. De samlede Værker indeholde altsaa ikke Rub og Stub af Forfatterens Produktion, men de indeholde dog det betydningsfuldeste af Forfatterens Produktion. Naar en Forfatters samlede Værker udgives efter hans Død, forsynede med Noter, Manuskriptbeskrivelser og tekstkritiske Oplysninger, er der god Mening i at beskytte en saadan Udgave. Men det, som den højtærede Minister forstaar ved samlede Værker, er ikke det samme, som vi andre lægge i Ordene. Der staar nemlig i Bemærkningerne til Litra C, „at der ved „samlede Værker“ maa forstaas baade en Samling af forskellige Værker af samme Forfatter og en Samling af forskellige Forfatters Værker“. De „samlede Værker“ ville altsaa sige Samlingsværker eller Samlerværker, et Pluksammen af én eller flere Forfatters Arbejder — det maa i Almindelighed kaldes udvalgte Skrifter og Antologier. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man i Loven skilte det, der maa forstaas ved samlede Værker, ud fra udvalgte Skrifter og Antologier, hvis Beskyttelse neppe er paatrængende nødvendig.

Efter § 4 skal Retten til Oversættelse være stillet paa lige Fod med Retten til uforandret Gengivelse. Oversættelser uden Hensyntagen til Forfatteren ere altsaa at stille paa lige Fod med originale Arbejder, ikke som nu med 10 Aars Forbehold. I Modsætning til det ærede Medlem fra Odense (Marott) mener jeg, at dette er en særdeles god Bestemmelse. Men Motivering er ikke heldig. Det hedder nemlig i Bemærkningerne, at „den reelle Forskel mellem den nugældende Ordning og den foreslaaede ikke er synderlig stor, saa vist som alle betydeligere Forfatters Værker nu om Dage sikkert ville være oversatte inden Udløbet af de 10 Aar“. Det tror jeg nu ikke. De Arbejder, som tilfredsstille den øjeblikkelige Mode, den i Tiden herskende Smagsretning, ville sikkert blive oversatte inden de 10 Aars Forløb. Men det behøver ikke at være de værdifuldeste; ofte ere de det ikke. De værdifuldeste Arbej-